

SÄKKIJÄRVEN POLKKA

123.

Sov. Toivo Kärki

On kau-nii-na muis-to-na Kar- ja-lan maa, mut-ta
polk-ka taas men-nei-tä mie-leem tuo ja se

vie-lä-kin syömmessä soin-nah-taa, kun soit-ta-jan sor-mis-ta
ou-to-a kai-puu-ta rin-taan luo. Hei, soit-ta-ja, hai-ta-rin

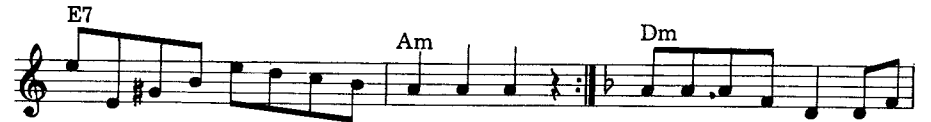
kuul-la saa Säk-ki-jär-ven polk-kaa! Se
soi-da suo Säk-ki-jär-ven polk-kaa!

Nuo-ren ja van-han se tans-siin vie, ei sil-le pol-kal-le
Sii-nä on lip-la-tus lai-neit-ten, sii-nä on huo-jun-ta

ver-taa lie. Sen kanssa on vaik-ka mieron-tie Säk-ki-jär-ven polkkaa!
hon-ki-en. Kar-ja-la soi, kaik-ki tie-tää sen, Säk-ki-jär-ven polkkaa!

Tu-le, tu-le, tyt-tö, nyt

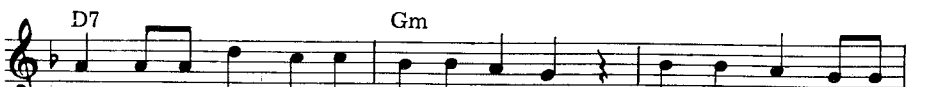
kans-sa-ni tans-siin, kun polk-ka niin her-käs-ti hel-käh-tää.

Hoi! He-po sur-koon ja ham-masta pur-koon, kun sil-lä on ih-me-es-ti

suu-rem-pi pää! Tu-le, tu-le, tyt-tö, nyt kanssa-ni tans-siin, niin

meil-lä on rie-mu ja su-vi-nen sää! Säk-ki-jär-vi se

meil-tä on pois, mut-ta jäi to-ki sen-tään polk-ka! 2. Kun

2. Kun rakkaimmat rannat on jääneet taa,
niin vieraisa kulki ja lohdun saa,
kun kuuntelee soittoa kaihoisaa —
—Säkkijärven polkkaa!
Se polkka on vain, mutta sellainen,
että tielle se johtavi muistojen.
On soituna Karjalan kaunoisen
Säkkijärven polkka!